

نام اثر	ساختارشناسی کلامی مفهوم نبوت از دیدگاه شیعه معتزله و اشاعره تا قرن هفتم	
قالب اثر	پایان نامه تألیف	
گروه علمی	کلام، ادیان و مذاهب	
رتبه	شایسته تحسین	
نمره ارزیابی اجمالی	86	
نمره ارزیابی تفصیلی محتوایی 1	71	
نمره ارزیابی تفصیلی محتوایی 2	81	
داوری	-	
میانگین دو ارزیابی تفصیلی محتوایی	76	
نمره ارزیابی تفصیلی صوری 1	91	
نمره ارزیابی تفصیلی صوری 2	83.5	
میانگین دو ارزیابی تفصیلی صوری	87.25	
امتیاز ویژه	-	
امتیاز نهایی	81.75	

چکیده:

مبحث «نبوت» در اندیشه و باور دینی، از جایگاه مهمی برخوردار است؛ چرا که بسیاری از آموزه‌های دینی، ارتباط مستقیم با مسئله نبوت و وحی دارد. از سویی، تقدم منطقی مقام تصور بر مقام تصدیق ایجاب می‌کند که تعریف نبوت و تحلیل مؤلفه‌هایی که مفهوم نبوت و نبوت‌اند، بر سایر مباحث نبوت، مقدم گردد. بنابراین، تحقیق مستقلی درباره مفهوم نبوت و نبی، بسیار مهم و ضروری است. با تحلیل مفهوم نبوت از دیدگاه متکلمان اسلامی تا قرن هفتم، یعنی عصر فلسفی شدن کلام، می‌توان به مواضع وفاق و خلاف آن‌ها در خصوص مفهوم نبوت و نبی، پی برد. تعریف‌های ارائه شده از سوی متکلمان نشان می‌دهد که از نظر آن‌ها، «نبی، انسانی است که بدون وساطت فرد دیگری، اخبار و پیام‌های الهی را دریافت و به مخاطبان وحی ابلاغ می‌کند.» در حقیقت، بشر بودن نبی، ارتباط بدون واسطه نبی با عالم غیب، دریافت و ابلاغ وحی الهی و عصمت نبی، از مؤلفه‌هایی است که تحقق مفهوم نبی بدان‌ها وابسته است. اختلاف متکلمان در قلمرو عصمت، موجب شده است که آن‌ها تصاویر مختلفی از نبی ارائه دهند. امامیه با ابتناء به قاعده حسن و قبح عقلی و نیز قاعده لطف و پذیرش عصمت مطلق، نبی را به عنوان «انسان مخبر الگو» معرفی کرده‌اند، اما در اندیشه معتزله و اشاعره که به عصمت مطلق انبیاء قائل نیستند، اعمال، رفتار و گفتار نبی، به‌ویژه در غیر موضع تبلیغ وحی، چندان حجیتی ندارد.